

100 Rbd.; det viste sig imidlertid meget snart, at i Forhold til den Betydning som Contoircheferne havde, var denne Lønning utilstrækkelig, og at man maatte forøge den saaledes, at Normen blev 16 à 1800 Rbd. og senere 2000 Rbd. Hvad dette sidste Punkt angaaer, saa har jeg allerede tilladt mig at anføre, at hvad der kunde tjene som Hjemmel for et Maximum af Contoirchefsgagen var 2000 Rbd. Jeg skal nu af Budgettet for 1848 Pag. 61 oplæse de Linier, hvoraf dette fremgaaer. Det hedder nemlig paa det nævnte Sted i Budgettet for 1848, at Hans Majestæt har bevilget: „For Contoircheferne i Collegierne en Gageforhøielse af 200 Rbd for hver, der ikke tjener paa over 1800 Rbd. indtil et Maximum af 2000 Rbd.; undtagelsesviis er dog Tillægget for den ældste Contoirchef under Generalcommissariats Collegiet allernaadigst bestemt til 300 Rbd. og for de tvende næstældste til ifkun 100 Rbd. for hver“.

Ordføreren: Maa jeg tillade mig at spørge, om det er tilligemed mulige personlige Tillæg at der her er Tale?

Finantsministeren: Ja, Reglen er, saaledes som jeg oplæste, at det ordinaire Maximum for en Contoirchefs Gage er 2000 Rbd. Der er nævnt en eneste Undtagelse, Contoirchefen i General-Commissariat-Collegiet. Normalreglementet for 1844, som vistnok i mange Henseender har sin store Fortjeneste, har paa den anden Side ogsaa sine Mangler, og navnlig den Mangel, at det vil slaae alle Gagebestemmelser fast som en stereotyp Størrelse. Jeg har kjendt flere Normalreglementer og navnlig veed jeg, at da det fra 1844 blev indført, saa var der Spørgsmaal om at ophæve det af 1825; men jeg kan tillige erklære, at det af 1825 dengang endnu ikke var kommet til at gjælde, og det af 1844 er hellerikke nogenstunde kommet til at gjælde og vil hellerikke komme til at gjælde, førend et andet Gagerglement kommer ud. Jeg troer, at det er umuligt hvad samtlige Administrationsgrene angaaer, at give

et saadant stereotyp Normalreglement, da det altid vil trænge til Forandringer, det ene Aar efter det andet. Saa ønskelig derfor det end kunde være for de lovgivende Kamre at være frie for at bedømme Enkeltheder og ikke at behøve at forlade sig paa de factiske Oplysninger, som den vedkommende Minister meddeler, eller det Skøn, han udtaler om enkelte Gageforhold, saa troer jeg dog, at det vil være umuligt at opstille en saadan almindelig Regel, at Thinget kan undgaae dette; men jeg troer hellerikke at der i nærværende Tilfælde egentlig er saameget Spørgsmaal om at bedømme personlige concrete Forhold; thi de Forhold, om hvis Antagelse eller Ikkeantagelse der er Spørgsmaal, de bevæge sig alle indenfor den Grændse af 1800 Rbd. og 2000 Rbd., som jeg troer at have tilstrækkelig oplyst, kan virkelig siges at være den regelmæssige, saaledes som Forholdene vare inden den 1ste Januar 1849. Det er ogsaa umiskjendeligt, at som vore Forhold udvikle sig, ville Contoirchefsposterne blive af altid større og større Betydning, navnlig naar det Forslag tages tilfølg, som indeholdes i det ærede Udvalgs almindelige Bemærkninger, uden dog at være gjort til Gjenstand for en formelig Indstilling, nemlig at de Committeredes Poster skulle betragtes som overflødige, noget som de i Forbigaaende sagt langt fra ere, og paa flere Steder efter min Overbeviisning endnu i en Række af Aar ikke heller ville blive; men i samme Grad som de Committeredes Poster falde væk, i samme Grad stige Contoirchefsposterne i Betydning, i samme Grad ville de indtage en højere Stilling i Embedshierarchiet.

Rettelse.

nr. 269 Sp. 4292 L. 28 f. o „principal“ læs: „principal“.